

Ansøgninger fra de nord- og vestjydske Amter om at faa Del i de Goder, som Jordlovene giver Adgang til. Det ærede Medlem maa kunne forstaa, hvis han vil tænke sig om, at det er ganske naturligt. De paagældende ønsker ikke at flytte over til Øerne, de ønsker at blive paa deres Hjemegn, og derfor siger de: Da vi ikke har Len og Stamhuse deroppe af nogen Betydning, lad os saa faa en Lov, som giver Udstykningsforeningerne Adgang til at deltage i Arbejdet ogsaa paa de Egne, hvor Staten ikke kan komme til. Jeg tror, det er ad den Vej, vi faar de bedste og billigste Hjem, og det er det, det drejer sig om. Bliver der bare Lykke i de enkelte Hjem, skal der nok blive Lykke for Samfundet.

Der er to Institutioner, der ogsaa tidligere ved denne Finanslovbehandling har været nævnte, som jeg ganske kort skal omtale. Naar der tales om Staten og det frie Initiativ, kan jeg ikke lade være at nævne det kongelige Teater. Det er et sørgeligt Eksempel paa, hvad Staten kan magte. Saa godt som hver Aften, der er Forestilling, er den røde Lygte ude, og dog giver det betydeligt Underskud. Jeg tror, det vilde se anderledes ud, hvis det frie Initiativ ogsaa der fik Lov at tage fat. Dertil kommer, at Befolkningen aldeles ikke kan forstaa, at den skal være med til at dække Underskuddet ved en saadan Institution i København. Nok er København Hovedstaden, det nægter vi jo ikke, men det er da ikke hele Danmark, som vel er, og jeg tror, at saa længe Staten staar bagved, vil en saadan Institution stadig give Underskud.

For at ærede Medlemmer ikke skal tro, at jeg vil spare baade i Tide og Utide, vil jeg nævne en anden Institution, som ogsaa har været nævnt fra denne Plads, og som jeg mener hører til dem, der bør have baade Regeringens og Rigsdagens fulde Sympati, nemlig Hjemmet for Vanføre. Det er et Sted, hvortil de vanføre fra hele vort Land søger hen. Jeg mener, naar der tales om Besparelse, at vi skal spare, hvor der kan spares, men vi skal hjælpe, hvor Nøden er til Huse. Jeg har haft Lejlighed til at se det Arbejde, der foregaar i dette Hjem, hvor adskillige vanføre fra det ganske Land bliver hjulpet. Det er ikke let at gaa derind og undersøge Forholdene, thi det er strengt at se alle disse vanføre, men det er en Glæde at se den Tilfredshed, som disse Mennesker føler ved Behandlingen, det viser sig gan-

ske tydeligt. Dette Hjem har umaadelig stor Betydning. Jeg forsikrer, at ærede Medlemmer, hvis de vil gøre sig den Ulejlighed at gaa derhen og undersøge Forholdene, vil komme til det Resultat, at det netop er et af de Steder, hvor Staten bør træde til. Der er i Aar paa Finanslovsforslaget foreslaaet til dette Hjem 300 000 Kr., og jeg har ikke noget imod, at dette Beløb bliver betydeligt forhøjet. Det ærede Medlem Hr. P. Andersen omtalte Sagen og nævnte, at der muligvis burde søges Lejlighed til at finde en Plads for et saadant Hjem i Jylland, og det vil jeg give min fulde Tilslutning. Det er en besværlig Rejse ovre fra de jyske Egne til København med dem, som skal have Hjælp paa dette Hjem, og det vilde være heldigt, om der kunde blive et saadant Hjem ovre i Jylland. Det er netop et Foretagende, som har arbejdet sig frem ved det frie Initiativ med Støtte fra Staten. Jeg er sikker paa, at der nu, efter at Sønderjylland er kommet til, ogsaa dernede vil vise sig at være Brug for et Hjem, og det vil kunne være til god Nytte, efter hvad der er passeret dernede. Her mener jeg, at Staten bør træde hjælpende til.

Jeg skal ikke trække Tiden ud, men jeg har ment, at det var rigtigt at fremhæve, at skal vi klare os i den kommende vanskelige Tid, har vi ikke Lov til herinde fra at indrette det saadan, at de Kræfter ude i Befolkningen, som vil hjælpe til, ikke faar Lov dertil. Jeg mener, at der vil melde sig Hjælp fra alle Samfundsklasser i Befolkningen. Fremtiden vil bringe nye, store Lovforslag, f. Eks. naar vi kommer til en Lovgivning om Skole og Kirke, og her vil jeg endnu mere opfordre til, at der gives det frie Initiativ Plads til at deltage i Arbejdet.

Vilhelm Rasmussen: Jeg vil gerne takke den højtærede Undervisningsminister for det Svar, jeg fik angaaende Spørgsmaalet om Montessori-Undervisningen. Det var dog ikke et Svar paa det, jeg spurgte om, thi jeg spurgte, om Ministeren vilde være villig til at træffe Foranstaltninger til Uddannelse af Montessori-Lærere. I Stedet har Ministeren oplyst, at der søges om et Tilskud til, at Frøken Konstantin Hansen kan drive Montessori-Undervisning — jeg vil hellere sige Montessori-Opdragelse —, og det er jeg for saa vidt meget glad ved. Men det er dog ikke den første Undervisning efter det System